

[Alsing Andersen.]

over for alle andre Dele af Landets Befolkning. Jeg tror ikke, der kan være nogen Meningsforskel, selv om man har forskellig politisk Opfattelse, i dette Ting om, at alene dette, at saadanne Grupper bestaar og optræder paa den Maade, de gør, det betyder en ulidelig Terror over for anderledes tænkende. Maaske ikke saa meget her i Hovedstaden, hvor Forholdene ikke er saa lette at overse. Men naar der derimod er Tale om saadanne Gruppedannelser ude i Sognekommunerne, hvilket man ogsaa har faaet Indberetning om, saa virker saadanne Dannelser ved deres blotte Tilstedeværelse og Optræden paa en ganske anderledes Maade, virker terroriserende og udfordrende paa de Borgere, der ikke er enige med dem.

Det forekommer os derfor, at netop det Lovforslag, her er Tale om, om Forbud mod saadanne Sammenslutninger, maa vedtages af denne Rigsdag.

Endelig er der det tredie Lovforslag, som omhandler Ændringer i den borgerlige Straffelov, og som gaar ud paa at gennemføre offentlig Paatale for de Tilfælde, hvor Myndighederne bliver bekendt med saadanne Æreskænderier og Bagvaskelser af offentlige Tjenestemænd og af de af Befolkningen valgte Tillidsmænd, som vi i den seneste Tid har været Vidne til. Nu ved jeg meget vel, at det er god Tone inden for visse Dele af Offentligheden at mene, at paa dette Omraade er der frit Slag. Der er frit Slag, naar det drejer sig om Embedsmænd eller de af Befolkningen valgte offentlige Tillidsmænd. Og det siges at være et utaknemmeligt Hverv at tage til Orde herimod, man risikerer fra de paagældende Sider øjeblikkelig at blive klassificeret som Mimose eller som en, der ønsker at gribe ind og stække Kritikken af det offentlige.

Det vil nu ikke afskrække mig fra at sige min Mening. Der er ikke ved dette Lovforslag Tale om at udelukke Kritik, her er heller ikke Tale om at gennemføre Censur af Kritikken hverken mod Regering, Rigsdag eller nogen offentlig Myndighed. Her er aldeles ikke Tale om, at man vil foreskrive, at der ikke maa øves en endogsaa meget skarp Kritik med meget skarpe Ord over for det offentlige Livs Tildragelser. Hvad der her er Tale om, er simpelt hen dette at faa slået fast, at det ikke bør være saaledes, at offentlige Myndigheder eller Befolkningens valgte Tillidsmænd skal være, om jeg saa maa sige, moralsk forpligtede — jeg siger udtrykkelig ikke juridisk, men moralsk forpligtede — til ud fra misforstaaet Tolerance enten personlig eller en bloc at

lade sig æreskænde og tildænge med alle mulige Beskyldninger af den første den bedste Ignorant, som aldrig før har beskæftiget sig med politisk Virksomhed, uden at denne skulde løbe nogen Risiko for offentlig at blive draget til Ansvar.

Endelig tilsigter dette Lovforslags øvrige Bestemmelser at hindre en Fortsættelse af den ejendommelige Sport, som er drevet fra visse Sider, og som hedder Slagsmaal ved offentlige Møder, Optog o. lign., hindre en Fortsættelse heraf for derved at sikre Ro og Orden og sikre ogsaa de Medborgere, som deltager i saadanne Møder eller Optog, mod at lide Overlast.

Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at give mit Partis Tilslutning til den Lovgivning, her er Tale om, og anbefale, at Lovforslagenes Vedtagelse her i Rigsdagen sker saa snart som muligt.

Det forekommer os, at naar der er Tale om Forhold som de af mig nævnte, selv om det for Øjeblikket kun drejer sig om Tilløb til Bevægelser — i hvert Fald de fleste Steder i Landet —, saa gælder det om at gribe ind og luge Ukrudtet op i Tide. Det er vor Opfattelse, at Befolkningen her i Landet, det aldeles overvældende Flertal af Befolkningen, har den Forventning, at Rigsdagen her enigt bør skride til Handling, ud fra den Betragtning, at et Demokrati, der tillader politisk Tøjlesløshed og Bandevæsen, som der her er Tale om, at gro op, i Virkeligheden prisgiver Befolkningens politiske Frihed og dens demokratiske Rettigheder.

Krag: Det er uden for al Tvivl, at det offentlige Liv i vor Tid, saaledes som det udfolder sig paa Møder, i Presse og gennem Organisationer, er rigt paa Fænomener, som gør det forstaaeligt, at der optages Spørgsmaal om en Lovgivning paa de Omraader, som de her foreliggende Forslag beskæftiger sig med, men paa den anden Side er det jo ikke Udtryk for Styrke, hvis en vis Nervøsitet demonstreres gennem saadanne Forslag, og hvis Forslagene er Udtryk for, at man tager med dyb Alvor paa alle saadanne Fænomener, som vel udadtil kan se drabelige ud, men som i Virkeligheden, naar man studerer dem nærmere, har mere med Fastelavnsløjer end med egentlig Alvor at gøre. Naar nu Forholdet er dette, er det unøgtelig vanskeligt at træffe den gyldne Middelvej, og om Regeringen i saa Henseende har været helt udheldig med Udarbejdelsen af disse Forslag, er der jo mange, der betvivler — jeg selv nærer ogsaa Tvivl i saa Henseende —, men